

A KIS ÚT

Férjem és fiaim elkeseredett küzdelmet folytatnak egymással a pályaválasztás kérdésében. Férjem a maga foglalkozását valósággal rá akarja kényszeríteni fiamra, az pedig minden egyes alkalommal kijelenti, hogy a szülőknek nincs jogában beleszólni gyermeke pályaválasztásába...

A szülőknek nem csupán joga, de egyik legalapvetőbb és legnagyobb kötelessége segítséget nyújtani gyermekeinek pályaválasztásukban. Ezzel teszi rá a pontot hosszú nevelő munkájára, koronázza meg addigi fáradozásait. Minden valamire való szülő szinte az ösztön mélységeiből táplálkozó erővel igyekszik a rábízott fiatal életeteket olyan pályára indítani az életben, ahol azok — véleménye szerint — a legtöbb boldogságot és sikert tudják elérni. Valóban nagyon rossz szülő az, aki nem törődik azzal, merre indul el a világba fia, leánya.

A szülői kötelességérzet magasztos erénye az embernek. Önmagában azonban egyetlen erény sem állhat meg. Más erények kelljenek hozzá, hogy kormányozzák, egyensúlyban és helyes irányban tartásák. A szülőknek a pályaválasztás kérdésében, ahogyan egész nevelői munkájában, két erényhez kell különösen ragaszkodnia, tartania magát: a bölcsességhez és a szeretet-höz.

A bölcsesség legelső parancsa, hogy a pályaválasztást ne hagyja az utolsó pillamatra, ne bizza a véletlenre. Nem egy óra, egy nap, nem is egyetlen esztendő kérdése ez, hosszú évekkel előbb kell megkezdeni előkészítését és megalapozását. Az alapozás tulajdonképpen már akkor kezdetét veszi, amikor a szülő gyermeke kezébe adja az első játékokat, szerszámokat, az első könyvet. Mindezek nem csupán a szórakozás és időtöltés eszközei, hanem a tájékozódásé, a megismerésé is.

A jó szülő igyekszik megállapítani, milyen hajlamokat, képességeket örökölt és hozott magával gyermeke, s azt is, hogy mihez nincs hajlama, mik a korlátai és gyengeségei. Tudatosítja és fejleszti magában a gyermekben is a hajlamokat, képességeket, tehetségeket. Minél hamarabb kapja meg a fejlődő lélek ezt az öntudatosító, öntisztázó segítséget, annál természetesebben és könnyebben tájékozódik a képességeinek megfelelő iskolák és életpályák felé.

A bölcsesség nem csupán azt követeli, hogy tudatosítsuk magunkban és gyermekeinkben hajlamaikat, de azt is, hogy józanul szemléljük és szemléltsük a gyermekkel is ezeket. Ne essünk túlzásokba. Ne engedjük túlzásokba esni a gyermeket sem. Miután felfedeztük benne a képességet, esetleg átlagon felüli tehetséget, ne képzeljük csodagyermeknek, lángelmének, kivételes szellemnek. A túlzott öntudat és önérzet túlzott igényeket támaszt a fiatal léleken, aláássa önismeretét és önkritikáját, csalódásoknak teszi ki, örökös elégedetlenségre ítéli, esetleg tragédiába is sodorhatja. A csodagyerek kivételes jelenség. Fiatal korban legtöbbször csak homályosan lehet meglátni a tehetségek kontúrjait, azt azonban, hogy mivé realizálódik az adottsága a gyakorlatban, hogyan alakul a fiatal teremtés sorsa, az élet dönti majd el a maga sok-sok tényezőjével, körülményével.

Ne ringassuk tehát magunkat ábrándokba gyermekeink jövőjét, pályafutását illetően. Óvakodjunk az álomképektől. Ne konkretizáljuk túlságosan elképzeléseinket, ne lássuk gyermekünköt máris adott helyzetekben, sikerek között, például orvosi fehér köpenyben, fénybenűző pódiumon; az ilyesmi felesleges csalódások forrása.

Mindezek helyett inkább igyekezzünk minél jobban és alaposabban megismerni és megismertetni a gyermekkel is az életnek azt a területét, ahol képességei és hajlamai alapján jól érvényesülhet, harmonikus, kiegyensúlyozott életet élhet. Aki figyelemmel kíséri, hogyan alakul évről-évre a pályaválasztások statisztikája, tapasztalhatja, hogy egyes pályákat, foglalkozásokat különösen hatalmas tömegek ostromolnak. Ezek részben azok közül a szülők és fiatalok közül kerülnek ki, akik sablonosan gondolkodnak, külsőségek, pillanatnyi értékelés után futnak. Ugyanakkor azt is megfigyelhetjük, hogy minden évben számos olyan foglalkozás van, amely iránt kevés az érdeklődés. Az persze

magától értetődik, hogy minden fiatal olyan pályára törekszik, amelyre hivatást érez, vagy amelyen leghamarabb és legjobban reméli megtalálni boldogulását, gyakran feledésbe megy azonban az az igazság, hogy maga a választott pálya még nem tesz senkit boldoggá. Sok függ attól is, hogy mit tud az ember a maga pályáján felmutatni, mennyi örömet merít belőle, hogyan rendez be annak keretében az életét.

A másik, amiről a szülői kötelességek teljesítésében a pályaválasztással kapcsolatban sem feledkezhetünk meg: a szeretet. A szeretet lényege a tisztelet. Tisztelnünk kell gyermekeink egyéniségét, emberi méltóságát, nemcsak a felnőtt korban, hanem csecsemőkoruktól kezdve. A kisgyermek sem játékbábu, hanem ember. Az embert kell benne meglátnia a szülőnek, azt az embert, aki néhány esztendő múlva súlyos döntések elé kerül, küszködni, viaskodnia kell a világgal és önmagával. Csak az a szülő tud igazán segíteni gyermekének a pályaválasztás nehéz és hosszú folyamatában és a végső döntésben, aki így tudja szemlélni és látni a rábízott lelkeket.

A vitának és erőszakoskodásnak nincs helye a pályaválasztásban, a szeretet címén nem lehetünk szeretetlenek és kötelességteljesítésünk és gon-

doskodásunk jelszavával nem áldozhatjuk fel gyermekeinket elképzelésünk oltárán. Ahol szülő és gyermek között éles vita, veszekedés támad a pályaválasztás körül, ott alighanem a szülő is vétett és vét a bölcsesség és szeretet ellen, nem ismeri igazán, vagy félreismeri valódi kötelességeit.

A szülőnek nem az a kötelessége, hogy gyermeke helyett gondolkozzék, érezzen, és éljen. Minden segítséget meg kell neki adnia, a végső szót azonban magának a fiatalnak kell kimondania, a döntésért a felelősséget annak kell vállalnia. A szülői szeretet nem vállalhatja a felelősséget és kockázatot azért, hogy gyermeke majd nem érzi jól magát és nem tud érvényesülni a ráerőszakolt életpályán, mert nincsenek hozzá képességei, vagy képességei más irányba húzzák. Nem vállalhatja, hogy fia, leánya keserűen gondoljon rá éveken vagy évtizedeken át, elidegenedjék tőle s ne keresse többé a segítségét.

A szülői szeretet sokszor azért nyugszik bele gyermeke tökéletlennek érzett lépésébe is, hogy megőrizze annak bizalmát, szeretetét a későbbi eshetőségekre, amikor újra segítenie kell. Amikor esetleg a fiatalok hibás lépéseinek következményeit kell felszámolnia és jóvátennie.

Sinkó Ferenc

NAPLÓ

A RÓMAI KÚRIA REFORMJA. „*Regimini Ecclesiae Universae*” szavakkal kezdődő apostoli konstitúciójában, amelyet augusztus 15-i keltezéssel bocsátott ki, VI. Pál pápa intézkedett a katolikus egyház központi kormányzatának, a római Kúriának átszervezéséről. Néhány héttel tehát a püspöki szinodus első összeülése előtt megvalósult a reform, amelyet a pápa a zsinat második ülészakánának küszöbén, 1963. szeptember 21-én jelentett be. Akkor elhangzott beszédében VI. Pál meleg szavakkal emlékezett meg a Kúria munkájáról, dicsérte tisztségviselőinek hitvalló szellemét, hűségét és engedelmességét, hozzáfűzte azonban, hogy mindez az elismerés nem jelenti azt, mintha a Kúria nem szorulna rá a „tökéletesítésre”. A „reform” kifejezést kerülte ugyan a pápa, de az átalakítás gyökeres voltát maga is jelezte azzal az utalásával, hogy a teendők kidolgozása hosszabb időt fog igényelni, annál is inkább, mert „kellő tekintettel akar lenni a személyekre és a hagyományokra”.

A római laptudósítók egyöntetűen megállapítják, hogy ritkán sikerült még a Vatikánban valamely munkálatot annyira titokban tartani, mint a Kúria átszervezése ügyében kinevezett pápai tanulmányi bizottság négy évi működését. Amit tudtak, csupán annyi volt, hogy *Roberti* bíboros a bizottság feje. Mindannyiukat meglepte így augusztus 17-én a vatikáni sajtóirodának az a rövid közlése, hogy Mgr. G. M. Pinna „ismertetni kíván az újságírókkal egy